

I. rész

A Jedik Bosszúja

4. fejezet

Hamvak Közül

Egy látszólag húszas éveit közepén járó, átlagos testalkatú és magasságú férfi ébredt fel egy furcsa, kék folyadékot tartalmazó tartályban. Nem tudta ki ő, vagy miért van itt, kapálózni kezdett zavarodottságában, kék szemeinek riadt pillantása fel-alá ugrált a látszólag kaminói építészeti stílust képviselő helyiség sima falain. Mindössze egyetlen dolgot tudott biztosan:

Ki kell jutnia innen – közben karjai heves mozdulataival verdeste a függőlegesen fekvő tartály áttetsző falait. Az egyik csapás előrehaladtakor egy nagy erejű, rejtélyes eredetű lökéshullám hagyta el kézfejét és egy szempillantás alatt apró darabokra törte az üveget. Az abban tárolt kékes folyadékkal együtt ő is a fehéres árnyalatú padlón kötött ki, miközben próbálta felköhögni az idő közben lenyelt iszonyatos ízű folyadékot.

Amint ez megtörtént felállt, majd egy kékes köpetet irányozott a talaj felé, szája megtörlése után pedig gondosan felmérte környezetét. További, de teljesen üres tartályokra, lombikokra és üvegcsékre lett figyelmes mindenfelé, valamint néhol áttetsző felületű, alapjában véve fehér csövekre is, melyekben ugyanezen folyadék áramlott. A helyiség közepén egy asztalra lett figyelmes, rajta jókora mennyiségű élelem és víz, valamint friss ruha és törülköző található. Ugyan még mindig nem emlékezett semmire és élettapasztalatai is mintha teljes mértékben kitörölődtek volna, megörült a hirtelen kínálkozó lehetőségnek, hiszen farkas éhesen tért magához és úgy érezte, mintha napok óta nem oltotta volna szomját.

Először megtörülközött, majd a jóízű falatozást követően magára öltötte a sötétkék, barnás színű bőrrel díszített öltözetet és alaposan szemügyre vette a mellette elhelyezkedő szürkés fémötvözetből készült tárgyakat. Közülük mindössze egy kommunikátort ismert fel, de sehogy sem tudta felidézni, hogyan is lehet működésre bírni a parányi szerkezetet. A biztonság kedvéért csuklójára csatolta, majd egy az öltözetének csípőrészéhez erősített tokba helyezett egy hosszúkás, henger alakú fémesen csillogó, letisztult felületű tárgyat. Valamiféle fegyvernek gondolta, és szerinte hasznos lehet egy ebben a számára teljesen idegen környezetben, még ha semmit sem tud működéséről.

A következő tárgy, melyet megpillantott kíváncsi, mégis gyanakvással teli szempárja egy jókora tükör volt, melyen alaposan szemügyre vehette magát. Nem habozva a lehetőséggel odalépett hozzá és elkezdte végigmérni magát annak tükröződő felületén, ám ekkor éles fájdalom hasított elméjébe.

- *Teljesítsd a 13-as parancsot!* – záporozott végig gondolatain, miközben görcsösen fogta fejét kezeivel. Az üzenet végeztével fájdalma is véget ért és rövidesen előző tevékenysége folytatása mellett döntött. Egy fekete hajú, átlagos izomzatú férfi rajzolódott ki kék szempárja előtt, kinek arcvonásai látszólag kedvesnek és rokonszenvesnek látszódtak számára. Ekkor újabb gondolatok nyilalltak elméjébe, de ezúttal nem iszonyatos kínokat okozó utasítások, hanem emlékek formájában. Szinte egy másodperc töredéke alatt véget ért áradatuk, de mégis minden apró morzsájuk a helyére került. Most már pontosan tudta kilétét, eddigi életének minden apró mozzanatát, pontosan tudta ki ő valójában.

Azonnal előkapta a korábban tokjába helyezett fénykardot és kékesen ragyogó pengéjével védve magát kezdett el rohanni, kétségbeesetten kiút után kutatva. Viszont a jókora méretű helyiség minden egyes ajtaját zárva találta.

- Hol vagytok? Mutassátok magatokat! – kiáltotta el magát hangosan, biztos volt benne, hogy kíváncsi szempárok figyelik valahonnan minden egyes mozzanatát. Az általa felidézett képek közül a legkorábbiak alapján csak kevés lehetséges megoldást látott arra, hogy ilyen, teljességgel megalázó körülmények között találhassa magát. És egyikük sem kecsegtet sok jóval részéről, leginkább az általa legvalószínűbbnek tartott nem.

Szemei sárgásan ragyogtak fel érzelmei viharában, izmai megfeszültek és számára teljesen érthetetlen módon sértetlen arcának vonásai kiegyenesedtek az egyre közelebb lépők hallatán.

Vajon a Jedik fogták volna el? Talán az egyik rosszakarója rendelte el ezt? Vagy épp a Nemezis fedélzetén van és Aleya legújabb, minden logikát mellőző, mégis ambíciózus tervének részét képezi? - tűnődött magában miközben egy fekete ruhába burkolózó, köpenyes alak lépett be az ajtón.

Meglepő módon le volt eresztve annak csuklyája, semmi sem fedte rövid haját és arcának éles, határozott vonásait. Átlagosnál valamivel alacsonyabb testmagassága, vékony testalkata és gyenge izomzata ellenére komoly fenyegetésnek vélte a férfit. Ugyanis csak úgy sugárzott belőle az Erő, átjárta teste minden apró részét, minden egyes porcikáját. Első pillantásra közel megegyező, talán valamivel alacsonyabbra becsülte sajátjánál, nem szívesen vívna meg vele.

- Tyron, már meg sem ismeresz? – kérdezte a férfi meglepett pillantására reagálva. Travis csak ekkor ismerte fel a furcsa szerzetet, bár ez nem volt túl meglepő, hiszen már évtizedek óta nem találkozott régi, mostanra tán már egyetlen élő barátjával.

- Sidis, ezer éve nem láttalak – válaszolta enyhe mosollyal az arcán, majd szorosan kezét rázták.

- Hála az égnek, már attól féltem, hogy kitörlődött a memóriád. Kínos lett volna, ha mindent előről kell kezdened – vágta rá az utazó, látszólag boldogan, de enyhe csalódás érződött sötét lelkében.

- Úgy tűnik, ismét az életemmel tartozom neked – nyilvánította ki köszönetét. – *Ha megmentettél egyáltalán...* - visszhangzott tudatában. – De nem értem fáradozásod okát. Nem úgy volt, hogy nem szívesen avatkozol közbe az erőhasználók általad kicsinyesnek tartott belviszályaiba?

- Még jöttem eggyel, kötöttek a hagyományok – válaszolta eredeti, nem túl nemes szándékát palástolva. – Egyébként gratulálok, te vagy az egyetlen élő ember, aki kiállt és nyert hét Jedi lovag ellenében. Ezt talán még én sem mondhatnám el magamról.

- *Az vagyok-e?* – hasított keresztül Travis gondolatian. – Nem rémlik, hogy bármit is tettem volna érted az elmúlt évtizedek alatt – válaszolta erős gyanakvással lelkében, valami nem stimmel...

- Dehogynem tettél. Együtt indultunk megkeresni a Demetreust, nem emlékszel? Még úgy ötven évvel ezelőtt, Tatuin közelében – mondta, miközben heves léptekkel haladt előre az egyik folyosón. Travisnak fogalma sem volt, merre tarthat, minden esetre nem sokkal mellette haladt.

- Persze, megtaláltuk. Aztán belépett a hipertérbe fél perccel a dokkolás előtt, mi meg egy évig rohanhattunk utána, végül feladtuk és elváltak útjaink – felelte felidézve a régi, kalandos utazásaik emlékeit.

- Nos, nem egészen. Te ugyan feladtad és visszamentél abba a koszos rendszerbe, de én nem akartam annyiban hagyni és már másnap folytattam a keresést – közben egyre gyorsította lépései iramát. – Eleinte minden ugyanolyan reménytelen volt. Sehöl semmi, esetleg pár halovány, töredékes nyom, mintha össze-visszaugrált volna, de aztán... - ekkor hirtelen abbamaradt mondandója.

- Megtaláltad? Hol van most, hány ember kell az irányításához? – kérdezett utána Travis kíváncsian, az eszméletlen rombolóerejű csatahajóval egyszer és mindenkorra megadásra készíthetné a Köztársaságot. Viszont Sidis nem akart válaszolni, aztán egy világosszürke, fémes ajtóhoz értek, amely egy szempillantás alatt kinyílt előttük. Azon keresztül egy hatalmas, a fehér és a szürke minden árnyalatában pompázó helyiségbe értek, melynek ablakai széles kilátást nyújtottak egy háromtagú csillagrendszerre. Falai egyetlen általa ismert építészeti stílust sem tükröztek, mégis tele voltak birodalmi szimbólumokkal. A legfurcsább az volt, hogy teljesen üresen állt, még egy árva droidot sem látott rajta szemével. Ekkor Sidis felé fordult, széles mosollyal az arcán.

- Üdvözöllek a Demetreus fedélzetén!

- Így már érthető – mondta Travis valamelyest megkönnyebbülve. – Nélkülem sosem találtál volna rá, most pedig viszonzotad a szívességet – viszont még mindig ott volt a kérdés: *Mi történt velem?*

- Pontosan – válaszolta, de koránt sem ezért tette. – Tudod meglehetősen magányos egy csillaghajó ez. Szívesen látlak fedélzetén, amíg nem ötlepsz ki egy újabb nagyra törő tervet, tudod, hogy nem segíték azokban.

- Újabb? De hiszen már minden készen áll a jelenlegihez, bármikor támadhatok, amint visszatérek a flottámhoz – vágta rá magabiztosan.

- Nem egészen – közben keresztezték egymást szemeik sárgásan ragyogó pillantásai. – Hogy is mondjam... az a helyzet, hogy eltelt egy kis idő a Roonon történtek óta.

- Mennyi? – közben egy pillanatra megremegett szemeinek izzó tekintete. Az Erő sok mindent súgott neki ugyan, de ez mégis rejtve maradt előtte.

- Valamivel több, mint egy év – Travis a mennyezet felé emelte immár dühödteként. - Pontosan mennyi? Mi a dátum? – folytatta a kérdezősködést, ezt az egyet mindenképpen tudnia kellett.

- Jelenleg pontosan 64 évvel, 9 hónappal, és 1 héttel járunk az első halálcsillag elpusztulását követően. A galaktikus naptár szerint Centaxday van – felelte egy nem sokkal előttük a semmiből előtűnő fekete hajú, meglehetősen csinos testalkatú női alak. Travis meglepetten nézett vissza rá, látta ugyan, de nem érzékelte jelenlétét.

- Ez itt Synthia, a hajó fedélzeti számítógépének holografikus kivetítése – nyugtatta meg őt Sidis. – Ez az egyike a Demetreus számos különlegességének. Olyan hologramot tud létrehozni, amely tökéletesen ábrázolja a kérdéses tárgyat vagy személyt. Észre sem venni, amíg bele nem nyúl az ember, de ez most nem érdekes. Ami érdekes az-az, hogy az elmúlt évben a Köztársaság tönkrevverte a nagy flottát, valóságos erődöt formált Rylothból és nekilátott a birodalom megmaradt részeinek tisztogatásának.

- Mi van Lizarával? Ugye ő még életben van? – tette fel Travis a számára legfontosabb kérdést. Most már feltámadásának rejtélyes körülményei csak másodlagosak voltak számára. Egyébként sem mert volna rákérdezni, túlságosan tartott a választól, ezért úgy döntött, innentől a mit sem sejtő jó barát szerepét játssza.

- Jól van, egyelőre. Utoljára valahol a peremvidéken látták, azóta a fél Jedi Rend a nyomában van, de ismered a Jediket. Mindig a légből kapott megérzéseik után mennek és az Erő minden apró rezdülésére oroszlánként ugranak, miközben éppen a lényegre képtelenek meglesni útjukon. A nyakamat tenném rá, hogy Lizarával előbb végez a kor, mintsem egy „hatalmas” Jedi mester fénykardja. Már ha nem adtad tovább a Képességet.

- Nem, fontos nekem ugyan, de nem ő az, akinek átadom majd – válaszolta Travis. – A Mester szerint valójában nem is az én döntésem lesz, maga az Erő fogja tudatni velem, személyesen.

- Igen, nekem is ezt mondta az öreg, kár, hogy megölte Sidious. Te gondolkodtál már rajta valaha is, mit szólna, ha még itt lenne?

- Nos, téged valószínűleg kiátkozna a világból, amiért otthagytad a Képesség átadását követő napon. És velem szemben sem övezné túl sok lelkesedés, szerinte halott vagyok. Egyébként minden nap eszembe jut, sokat tűnődöm rajta. Szerinted tényleg igazat mondott? Élet és halál ura volt egy személyben?

- Lehetséges, de inkább nem akarok alaptalanul találgatni. Ha valaki valaha is tudott róla az Sidious, elvégre ő végzett vele. És nem maradhatott túl sok titka, ha már egy ilyen, hatalmas minden apró cseppjéért sóvárgó alak is az életére tört.

- Egyáltalán hogyan ölhette meg? Hogyan végezhet valakivel, aki még maga a halál felett is uralkodik?

- Álmában érte a penge, úgy még nekem is ment volna. Remélem egyszer, amikor eleget éltünk hozzá rálelünk ennek kulcsára. Eszméletlen hatalommal járna az ilyen.

- Valóban, a Jedik többé nem állhatnának az utamba – jelentette ki Travis. – Egyébként, ha olyan sokat jelent neked ez a hajó, nem tudnál segíteni ez kicsit? Hosszadalmas lenne egy újabb flottát összehozni a semmiből, ezzel a hajóval könnyedén újjá lehetne építeni.

- Sajnálom, ez a ti harcotok. Nem vagyok hajlandó a saját népem vérét ontani, legyen az Sith, vagy Jedi – ingatta a fejét Sidis.

- De miért nem? – felelte Travis dühösen. - Ha mi ketten összefogunk, semmik lesznek előttünk, ezt te is tudod. Te is ugyanolyan erőhasználó vagy, mint bármelyikünk, ez a polgárháború pedig már így is túl sok áldozatot követelt. Le kell ezt zárunk, mégpedig egyszer és mindenkorra.

- És elárulnád, hogyan akarod ezt kivitelezni? Mi Sithek ugyanis egyfolytában ugyanezt csináljuk. Elkezdjük elfoglalni a galaxist, nyomorban tartjuk a népet, aztán egymás ellen fordulunk, végül temethetjük az egészet. De ha nem is, ha még sikerül is irányításunk alá vonni az egész ismert galaxist, a Jedik visszatérnek és véget vetnek rövid éltű uralmunknak. Te mégis mit tervezel, hogyan akarsz ennek gátat szabni?

- Ez legyen az én gondom. De egy egyesített galaxis sem lenne rossz kezdetben és tudod, hogy sosem fogok róla lemondani. Ha nemet mondasz, mindössze elodázod az eseményeket. Viszont ha segítesz, hetek alatt vége lehet, ha magadért nem is, akkor tedd meg másokért. Gondolj bele hány ártatlan élet menekülhetne meg, hány bolygó köszönhetné létét tetteidnek – Ugyan Sidis is a sötét oldal ösvényét választotta, Travis jól tudta, hogy ha valami, akkor ez igenis számított számára, vele ellentétben.

- Mint mondtam, nem. Kiteszlek a legközelebbi kolóniánál, ha ezt akarod, de ne számíts többre.

- Szóval elfutsz, megint – emelte fel a hangját Travis. – Először beléptél a Jedi Rendbe, lovaggá ütöttek, aztán egyszer csak elmentél. Én rád akadtam, kisegítettelek, és mikor már küszöbön állt, hogy visszafogadjanak ismét eltűntél. Végül a sötét oldalt választottad, de nem azért, mert gonosz vagy, hanem mert képtelen vagy a Jedi kódex szabályai szerint élni. Te sosem tudtál betartani semmit, sosem tudtál kötődni semmihez, ezért is hagytad ott a Mesterünket, miután megszerezted tőle, amit akartál, és most újra elmész... Meddig folytatod még ezt? Hátra dőlve akarod végignézni az egész galaxis pusztulását?

- Hát jó – sóhajtott fel Sidis. – Segítek összehozni a flottádat, ezzel a hajóval egy szabvány hét leforgása alatt meglesz, de onnantól már a te dolgod. Ne keress többé – Travis némán rábólintott ajánlatára, jóval kevesebbel is beérte volna. – Hol kezdjük a sereggyűjtést?

Taungsdays, 23 óra 32 perc. Lázasan készült a Revenant legénysége az előttük álló nagy erejű támadásra. Az ilyenkor már általában néhány tartalékos és éjszakai műszakos által félig megtöltött híd most csak úgy hemzsegett a tisztektől, rohamosztagosoktól és Kranmert admirális büzös leheletétől. Az elmúlt hónapokban beszivárgott kémei egy, az eddigi hadviselés formáit gyökeresen felforgató hajóról informáltak, amely jelenleg az Eriadu körül keringő Stardust állomás szívében épült. Mostanra 13 csillagrombolót sikerült összegyűjtenie a közeli Sullust, napja által felperzselt planétája takarásában.

A pontban éjfélkor induló támadáson áll vagy bukik minden számára. Ha esküdt ellensége sikeresen befejezi az Imperio építését döntő fölénybe kerül majd ellene, viszont ha sikerülne rátennie nyálkás kezét, felé billenhetne az ingatag mérleg lesújtó oldala. A selkath már alig várta, hogy ismét eljöhessen az ő ideje és megbosszulja Gattaka névre keresztelt flottája közel negyedének pusztulását. Ekkor azonban egy a látszólag semmiből előtűnő hipertér ablak nyílt meg fekete szemeknek nagyravágyó tekintete előtt.

- Egy hajó lépett... hallatszott kommunikációs tisztje fiatalos hangja, de Kranmert nem kívánta meghallgatni, melyet saját sötétes árnyalatú szemeivel is tökéletesen látott és zavartalanul vágott bele annak szavaiba.

- Harcállásba! Tüzelésre felkészülni! Úgy tűnik mégsem volt olyan ostoba az-az alávaló Kolvin – flottája egy szempillantás alatt felkészült turbólézerei pusztító áradatának elszabadításra és már csak sziszegő hangjának utasítására vártak. Viszont a hipertér ablakból előtűnő csillaghajó egyáltalán nem mutatta agresszió jeleit. Leeresztett elhárító pajzsokkal és kikapcsolt turbólézerekkel közelített feléjük némán, miközben roppant hajtóművei kékes csóvái tolták előre a kozmosz rengetegében.

Kranmert lélegzetvisszafojtva figyelte a masszív hajótest közeledtét, végül egy több mint 8000 méter hosszú, legalább kétharmad olyan széles, soha nem látott formájú csillaghajó rajzolódt ki előtte. Mindenki, még legkiválóbb emberei is elképedve mérték fel hitetlenkedő szemeikkel a Demetreus sötét, még magánál az űrnél is sötétebb burkolatának valósággal megigéző ábrázatát, amelyet leginkább egy Liberty cirkálóéhoz lehetett hasonlítani, ha egyáltalán lehetett bármihez is. Mire észbe kaphattak volna a hajó eszméletlen kapacitású központi számítógépe már továbbította is kormányosai hívását. A zömök testalkatú admirális rövidesen rábólintott annak fogadására, valóságos szélütésként hasított bele, amikor is Travis fekete köpenye csuklyája alá bújtatott maszkos arca nézett vissza rá a túldalról. Ekkorra már nem a korábban kikészített, húszan éves korához köthető Jedi ruházat volt rajta, ugyanis Sidis minden eshetőségre felkészülve, a feltételezett halálakor viselt öltözetének is pontos mását is beszerezte az elmúlt keserűséggel teli évben.

- Üdvözltem Kranmert – hangsúlyozta erélyesen a Sith. – Ugyan akadtak nézeteltéréseink a számomra nem is olyan régmúltban, de hajlandó vagyok elfeledni azokat és abban a megtiszteltetésben részesíteni téged és bátor harcosaid, hogy alattam szolgálhassanak. Én, Darth Travis ugyanis visszatértem halottaimból, erősebben, mint eddig bármikor! És ezennel fegyverbe szólítalak titeket, az egykori Birodalom félelmet nem ismerő, büszke harcosait, hogy oldalamon harcoljatok közös ellenségünk és eddigi elnyomónk, a Közársaság ellen – Kranmert és a zászlóshajója fedélzetén tartózkodó tisztok szkeptikusan rázták fejüket.

- Most felejtsetek el a régmúlt hibáit, a köztünk lévő ellentéteket és egyesüljünk újfent egy zászló, egy jelkép alatt. Mit mondotok katonák, mit mondotok Kranmert büszke harcosai? Hajlandóak lesztek oldalamon harcolni és egy új Galaktikus Birodalmat felépíteni, ezzel elhozva az oly régóta áhított békét nem csak számunkra, hanem egész galaxisunk számára?

- Soha! – kiáltotta el a selkath torka szakadtából, majd megszakította a kapcsolatot.

- Nos, ez egész jól ment – jelentette ki Travis, majd közelebb lépett az egyik terminálhoz. – Azt hiszem eljött az ideje ez kis erődemonstrációnak.

- Reméltem, hogy ezt mondd – bólintott rá Sidis mosolyogva, jómaga is régóta szeretné látni mire képes valójában roppant csatahajója. – Synthia, vedd célba azt a hajót – mondta a férfi a Revenantra mutatva bal karjával, ekkor a szőke hologram fejét ingatva jelent meg előtte.

- Nem javasolt utasítás. A Demetreus nem élheti túl 13 csillagromboló együttes tüzerejét. Azt ajánlom, gondolja át óhaját és változtassa meg a parancsot.

- Csináld csak – emelte fel a hangját Sidis, ekkor a fejét rázó hologram eltűnt és néma csend köszöntött a hídra. Egy pillanatra már mindketten kételkedni kezdtek a hajó feletti uralmukban, amikor is fémes nyikorgás hallatszott a helyiséget övező falak felől.

- Jobb oldali ágyúsor célra állt – jelentette ki Sidis az egyik kijelzőre pillantva, majd Travis felé fordult. – Néha makacsokodik, de aztán hamar engedelmeskedni kezd – a következő pillanatban heves lökéshullámok rázták meg a hajót és égtelen robaj hallatszott annak jobb oldala felől.

Az ott húzódó hattagú ágyú sor minden egyes roppant méretű képviselője egy jókora erejű energianyalábot indított újra a Revenant felé, mindkettlen elmosolyodtak azok távolodta láttán. Az első lövés a hajó orrát érte, majd a többi egyre közelebb és közelebb csapódott be a hídhöz, a hatodik nyaláb egyenesen afelé vette az irányt.

Viszont már a negyedik robbanás pillanatában megadta magát a csillagromboló és főreaktorának heves robbanása egy szempillantás alatt kettészakította a hajótestet, melyet a következő másodpercekben elporlasztottak a másodlagos robbanások, kitűnő példát nyújtva a megmaradt hajók részére. Nem meglepő módon, egy sem mert lőni közülük, valamint Travis rövidesen valamennyi hajó felé hívást intézett.

- Akad még ellenvetés?

Az első lépés megtétele után a jóval távolabbi Kessel felé vették az irányt. A hajó méretéből és hajtóművei teljesítményéből adódóan napokba telik majd utazásuk, éppen ezért Travis már másnap próbált állandó elfoglaltságot találni. Nem igazán értette, hogyan élhet itt bárki is egyedül, pláne éveken keresztül, minden esetre nem akarta firtatni a vele közel azonos erejű Sith akaratát. Amíg az a számára átláthatatlan kabinok és folyosók szövevényes hálózatában látszólag rendeltetés nélkül bolyongott, addig ő a meditálás mellett döntött, amúgy is jókora lemaradása volt a történésekkel kapcsolatban:

Egy kietlen pusztaságon találta magát, az égre pillantva zöldes felhők tornyosultak körülötte, a nap fénye mégis beragyogta a tájat. Környezetét felmérve egy régi zsoldos táborra lett figyelmes, amely felől sűrű füstfelhők gomolyogtak. Felé indulva meglepetten tapasztalta, hogy nem lábain haladt előre, testtelen szemlélő volt csupán. Ez annyiban volt előnyére, hogy egy szempillantás alatt elérte a tábor, viszont ott már egy lélek sem tartózkodott ekkorra.

Mostanra már csak holttestek maradtak, iszonyatos vágásnyomokkal testükön, vagy megcsonkítva egy rejtélyes fényszablya pengéje által. Travist kezdetben nem izgatták túlságosan, amúgy sem tartotta valami sokra csak a pénzre hallgató, becstelen harcstársait.

- Bárki is volt, szívességet tett a galaxisnak - gondolta magában, ahogyan egy másodpercekkel ezelőtt megpillantott, sötétszürke fregatt felé vette az irányt.

Itt merőben más érzés kerítette hatalmába.

A hajó körül élettelen, vagy eszméletüket vesztett katonák teste heverték a porban, egyedül két erőhasználó volt csupán talpon, kik kegyetlen párharcukat vívták, életre-halálra. Elég közel érve egy középkorú neutóliai, valamint egy húszan éves lány alakja rajzolódott ki előtte, ahogyan heves párharcukat vívták fénykardjaikkal.

Egyből tudta mi történik.

Mivel nem volt jelen fizikai valóban, csak szurkolni tudott a vörösösen izzó penge nő nemű tulajdonosának. Egy ideig minden jól ment, kezdett felülkerekedni, sárgás szempárjai már előre ragyogtak közelgő vérontása beteges mámorának gondolatától, ekkor viszont minden elsötétült egy pillanatra, egyetlen halovány szempillantás erejéig. Ezalatt mintha órák teltek volna el, mintha csak megkergült volna az idő kereke.

A párbaj is eldőlt mostanra.

A lány a földön feküdt, testén véres, a neutóliai zöldesen izzó pengéje által vágott mély sebek húzódtak. Harcképtelenné tették ugyan, de közel sem voltak halálosak, a Jedi viszont még mindig bontott pengével közeledett felé. Travis meglepetten tapasztalta, hogy a Sith nem állt ellen, nem próbálkozott aljas trükkökkel vagy nevetett fel gúnyosan saját fájdalommal teli ösvényének végét érezve, ahogyan ő is tette korábban.

Az életéért esedezett.

A neutóliai viszont nem tágitott, a már védtelen ellenfele oldalához lépett és magasba emelte kardját, felkészülve a kegyelemdőfésre.

- *Sajnálom Lizara, ennek így kell lennie – hallatszott zöldes ajkai közül, miközben a pengét belemélyesztette áldozatába, de az nem ordított fel fájdalmában. Dacosan nézett vissza rá gyötrelmei ellenére, a gyengeség legapróbb jelét sem mutatva.*

- *Nem tudom ez számít-e, de méltó ellenfél voltál...*

- *Teljesítsd a 13-as parancsot!* – hasított keresztül ismét Travis tudatán, óriási fájdalmat okozva és kimozdítva meditációjából, ezzel véget vetve rémálmának. Most azonban nem törődött ezzel, azonnal felugrott és kiviharzott a helyiségből, egyenesen a híd felé tartva.

- Áh, Tyron, már épp keresni akartalak – szólította meg Sidis, amint ő belépett a helyiség masszív, fémes ajtaján. – Valami gond van?

- Vissza kell fordulnunk – jelentette ki Travis, mintha ez mindennél fontosabb lenne számára és minden valószínűséggel ténylegesen az is volt. Arcán egyértelműen látszott tántoríthatatlan eltökéltsége, sajátos céltudatossága. Izmai megfeszültek, szemei szinte ragyogtak, testét elöntötte félelméből fakadó ereje, valamint az adrenalin is, bár jelenleg ez befolyásolta őt a legkevésbé.

Pontosan úgy festett, mint amikor Plagueis nyomába eredt annak idején, sok-sok évtizeddel ezelőtt.

- Egy értelmes okot mondja rá – jelentette ki Sidis. Igaz, már most látta, hogy mindenképp az irányváltásig erősködik majd. – Neked sem lehetett egyszerű látomásod – jelentette ki végül közömbös hangnemben, majd jelt adott a normál térbe való belépésre.

- Viszont jó lenne tudnom, mit is láttál pontosan – folytatta, amint kiértek és véget ért a lökéshullám.

- Lizara meg fog halni, a saját szememmel láttam, ahogy megölte az egyik Jedi. Azonnal meg kell találnunk, különben könnyen valóra válhatnak a látottak és...

- Ez nem valami jó ötlet – vágott bele mondandója közepébe. – Te is tudod, hogy ha meghalt a látomásban, akkor azért halt meg, mert az Erő úgy látta jónak. És még mi sem tudunk róla eleget, ahhoz, hogy csak úgy belepiszkáljunk szavába, tudatlan kisgyermekként játszozzunk vele. Ha Lizara valóban meghalt ott, akkor hagynunk kell végbemenni, ne szórakozzunk azzal, amit még csak nem is értünk.

- Nem! – jelentette ki társa felháborodva. – Nem halhat meg, egyszerűen nem veszíthetem el őt, képtelen lennék nélküle folytatni életem – Sidis eddig nem sejtette, hogy bármilyen módon is kötődik tanítványához, pláne azt nem, hogy a lányaként szereti.

- Figyelj – sóhajtott fel nehéz szívvel. – Lizara meg fog halni, legyen az most, legyen jövőre, vagy évtizedek múlva. Ha nem adod át neki a Képességet, és mint tudjuk, nem adhatod, ez elkerülhetetlen. Előbb vagy utóbb, de szembe kell nézned vele, akkor pedig még rosszabb lesz, már így is túlzottan kötödsz hozzá.

- Nem érdekel – vágta rá Travis, bár tudta, hogy a társának van igaza.

- Látom, még most sem érted. A Mester ajándékként adta nekünk ezt a képességet, hogy kihasználjuk. Éljük az életünket, úgy és ameddig csak akarjuk. Az örök élet pedig értelmetlen, ha egész végig fájdalmas sebek gyötrik lelkedet. A lány száz éven belül biztosan meghal, de akkor neked nem addig fog fájni, még ezer év elteltével is minden nap szenvedni fogsz majd. Éppen ezért nem szabad kötődnünk senkihez, ők csak eszközök, nem mások.

- Ő nem az, sokkal több annál – folytatta makacsul Travis, a benne élő Jedi most fékezhetetlenül tombolt, vérszomjas szörnyetegként döngette a kapukat, melyekbe oly sok évvel ezelőtt zárta be sötét énje. Legyen szó kegyetlen öldöklésről, vagy valóságos mérsárlásról, szenvedésről, mindenben a benne élő Sith kerekedett felül, ezt az egyet kivéve, s ezt társa is érezte a lelkében.

- Hát jó, te életed, úgy cseszed el, ahogyan csak jónak látod. Esetleg sikerült kifigyelned, hogy hol van?

- Sajnos nem – ingatta a fejét Travis.

- Értem, viszont mégiscsak el kell kezdeni valahol. Legutoljára Roonon láttuk, amikor elmenekült a templomból. Minden bizonnyal, amíg te „hősiesen” feláldoztad magad... – mondta, különös, már-már becsmérő hanglejtéssel használva a szót.

- Felszálltak a Calystoval és visszamentek a flottához – csillant fel a szeme Travisnak. – Azonnal megadom a koordinátákat...

A Demetreus hatalmas robajjal suhant ki a csillagok áradatából, egyenesen az oly sok éven át gyülekező flotta legutolsó ismert tartózkodási helyére érkezve.

Az elsőre és utolsóra egyaránt.

A masszív ablakokon kinézve az egykor félelmetes, valósággal megállíthatatlan hadiflotta végtelennek tűnő roncsmezejére lettek figyelmesek, a háború első ürtemetőjére. Itt nem koporsók, hanem az űrben némán úszó roncsdarabok, kettészakadt cirkálók, porrá zúzott rombolók és főreaktoruk túlterhelése által ezernyi apró darabra tépett csillagrombolók maradványai szolgálnak a bátor katonák, Travis harcosainak végső nyughelyéül. Mindketten tudták ekkorra, hogy pontosan ebben a látványban lesz részük.

De mégsem voltak rá készen, nem teljesen.

- A Köztársaságiak szokás szerint gyáván, figyelmeztetés nélkül támadtak. A legtöbb hajó még csak az elhárító pajzsait sem tudta aktiválni, egyszerűen átgázoltak rajtuk – ekkor elfordította tekintetét és fennhangon folytatta. - Synthia, hány birodalmi hajó és merre hagyta el a csatateret?

- Az érzékelők szerint számos hajó hagyta el harcmezőt, véletlenszerűen, minden lehetséges irányban szétszóródva – kezdte mondandóját az előttük megjelenő hologram. – Túl hosszú ideje történtek, hogy meglehessen határozni melyik fél hajóitól származnak – Sidis már csalódottan kezdte rázni a fejét a hír hallatán.

Túl sok ösvény ez, túl kevés idő alatt.

- Várjunk csak – csillant fel ismét Travis sárgásan ragyogó szempárja egy mentőötlet bevillanása által. – Synthia, melyik a legerősebb jel? Merre mutat?

- A legerősebb jel a harctér közepéről indul, majd Lamaredd felé vezet – közölte a hologram szolgálatkészen, Sidis csak értetlenül figyelte az eseményeket.

- Mi az? – kérdezett rá végül.

- A Nemezis, a flotta legnagyobb hajója, ezért kell rendelkeznie a legerősebb ösvénnyel a hipertérben. A látomásban szereplő hajó a Hammer of God volt, sok éven át hajóztam vele, bármikor felismerem. Még régebben elhelyeztem rajta egy nyomkövetőt, amely egyenesen a kabinomban lévő terminálhoz sugározza jelet. Ha megvan a hajó, megvan Lizara is.

- Feltéve, ha nem pusztult el a csatában. Akkor a legerősebb nyom pedig az egyik kísérőhajótól származik – közben az egyik hajóroncs felé mutatott karjával, amely minden bizonnyal egy Phalanx osztályú csillagrombolótól származott.

Azt viszont nem lehet megállapítani, hogy maga a Nemezis az, vagy pedig a flottájában szereplő másik két, ugyanezen hajóosztály kisebb változatát képviselő csillaghajó egyike.

- Nem hiszem. Aleya okos kislány, akaratos, ellenszenves és egy kődarab érzelmi tulajdonságaival rendelkezik, de megvan a magához való esze. Hidd el, visszavonult – válaszolta Travis. Ugyan tudta, hogy a twi'lek már lassan a negyvenen is túl van, de mégis nyugodt szívvel nevezte kislánynak, elvégre a dédapja lehetne.

- Akkor mire várunk még? – kérdezte Sidis fennhangon. – Synthia, irány Lamaredd! – a Demetreus egy szempillantás alatt belépett a hipertérbe, követve utasítását. Ekkor tűnt fel Travisnak, hogy a látomásban szereplő helyszín még csak nem is hasonlított a kérdéses rendszer bármely bolygójának felszínére. De, ha Aleya Lamaredden van, mit keresett Lizara ilyen messze onnan?

Egy átlagos nap köszöntött a Nemezis fedélzetére. Travis jóslatának megfelelően az admirálisnak csakugyan sikerült egérutat nyernie, épp az utolsó pillanatban. Emellett a hajótest sérüléseit is sikerült kijavítaniuk az elmúlt év folyamán.

Aleya minden nehézség ellenére nemcsak az akkor szétszóródott flottát szedte össze, de még az Új Sith Rendet is sikerült egyben tartania, valahogyan. Jelenleg a hídon ül, és következő lépéseit tervezve, ugyanis neki is megvan a saját terve a galaxis elfoglalását illetően, de ahhoz több hajóra van szüksége.

Ekkor Dalen hirtelen felugrott terminálja felől.

- Űrnőm, jelentést kaptunk Kranmert admirális haláláról – mondta a rodián, de mégsem örömteli, inkább remegő hangon.

- Hála az égnek, eggyel kevesebb vetélytárs miatt kell aggódnom – válaszolta öntelt mosolya kíséretében. – És ki volt a szerencsés? Remélem Kol...

- Travis – suttozja félelmében halkán, de mégis érthetően a rodián, az utolsó vércseppet is megfagyasztva a twi'lekben.

- Travis? – kérdezte vissza riadtan, enyhén remegő hangon. Mégis hogyan élhette túl?

- Igen, azt mondja visszatért hamvai közül, erősebben, mint valaha. A flotta megmaradt hajói hűséget fogadtak neki, véleményem szerint bármikor megérkezhet és akkor...

- Akkor meghal - jelentette ki a Sith erőt merítve félelméből. Tudja, hogy Patriot névre keresztelt flottájával szemben esélye sincs Travisnak, még ha a selkath valamennyi hajójával jön is ellene.

Itt a számok döntenek.

Ekkorra a Demetreus alig néhány percre járt tőlük. Mivel a lomha csillagrombolók csak lelassították volna őket, már útjuk elején elszakadtak tőlük és máshova parancsolták azokat. Jelenleg mindketten hídon állnak, némán figyelve a robusztus hajójuk mellett elsüvítő kékes csillagáradatot.

Ekkor Sidis széles mosollyal az arcán fordul Travis felé.

- Emlékszel rá, amikor azt mondtam, hogy nem érdekel ez a háború?

- Igen, miért? – kérdezte vissza értetlenül állva a kérdés elhangzásának oka felett. Egyetlen értelmes indítékot látott rá, de annak már a pusztá gondolatába is beleborzongott.

- Hazudtam – vágta rá önelégülten, majd gúnyos nevetésben fakadt ki sötét énje szórakozása közepette. - Teljesítsd a 13-as parancsot! – hangzott el ajkai közül, de ezzel együtt Travis tudatán is keresztülviharzott, iszonyatos fájdalmat okozva.

- Az Erőd most már az enyém, nem vagy más, mint tehetetlen báb, klón. Sereged mostantól hozzám tartozik, hatalmat a mai naptól fogva átadod nekem. És a Sith egyetlen igazi urának felelsz majd, nekem...

Darth Raven